

CAPITOLUL 1

Trolerul roz

Mi se spune Pericol și sunt un tip rău. Pe mine să nu mă luați cu din astea, că de ce l-am pocnit pe nu știu care, că de ce i-am rupt rigla sau capul, că nu înghit așa ceva. Eu nu le am p-astea cu mila. Sau cu răbdarea.

Mai ales cu răbdarea! Deși... pot să fiu și super răbdător. Ca de exemplu, când am participat la un milion de probe și concursuri ca să câștig de la școală un bilet de tabără. Ce credeți: l-am câștigat? Nici gând! Dar până la urmă l-am primit de la părinți. E bine și-așa. Ce contează de unde-l am? Nu mă-mpiedic eu în amănunte. Important e că azi plec în tabără la mare!

Dar la fel de important e să trec mai întâi pe la Sirenă. Pentru că, dintre toate zilele posibile, fix AZI mi s-a rupt rucsacul! Exact când strecuram în el PSP-ul, tableta, consola Nintendo și două controlere suplimentare, a făcut „Pârrr!“ și s-a despicat de la un capăt la altul. Vărsându-și tot conținutul pe parchet.

Cu zgomot. Zgomot au făcut și tocurile maică-mii îndreptându-se spre camera mea. Zgomot a făcut și ușa deschizându-se. Apoi s-a lăsat liniștea. Maică-mea s-a uitat în liniște la aparatură. Și eu tot în liniște a trebuit să i-o predau. Integral. Și de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, în locul rucsacului sfâșiat a trebuit să iau trolerul maică-mii. Noroc că are o culoare foarte potrivită pentru mine: ROZ! Dar lasă că mă duc eu acum la Sirenă și-l trag în folie (așa, ca la aeroport), de nici n-o să i se mai cunoască culoarea.

*

— Țe flumos... Țe loz flumos... Palcă esti o plințesă cu lozul ăsta... mă laudă Piticania de frate al lui Sirenă, uitându-se admirativ la trolerul meu.

Mă-ncrunt un pic să-i arăt că n-am chef de glume. După care devin brusc prietenos. Nu de alta, dar am nevoie de el. Sirenă e plecat să mai cumpere nu-știu-ce pentru tabără. Iar pe părinții lui nu vreau să-i amestec în asta. N-am niciun chef să aud iar că rozul e o culoare foarte frumoasă și că trebuie să mai terminăm odată cu prostia asta că rozul e doar pentru fete... bla-bla-bla. Când Marele Garmadon o să arate ca o bombonică și o să-și atârne de mușchi

Pericol la mare!

fundite în loc de lanțuri, o să port și eu roz. Până atunci, demarez Operațiunea Folia:

— Frumos, da. Dar o să-l fac și mai frumos. Auzi, voi aveți cumva folie? Îl iau eu pe pici prin învăluire.

— Țe folie?

— Alimentară.

— Țe e aia?

— E un fel de tub lung de carton pe care e o folie transparentă în care învelești chestii la bucătărie, sandvișuri sau...

— Sigul, sigul! face Piticania și dispare brusc.

Se întoarce cu:

- un mosor de sfoară;
- o rolă de hârtie lucioasă cu inimioare roșii din sclipici;
- un sul de hârtie igienică.

Nu știu ce obiceiuri de împachetat sandvișuri sunt la Sirenă acasă, dar e clar că nu seamănă cu ale măi-că-mii. Undeva, la bucătărie, se aude ceva căzând. O rolă de folie alimentară se rostogolește încetșor și se oprește în pragul ușii. O înhaț instantaneu. Îi mulțumesc Piticaniei și încep să mumific trolerul. Dar nu mai apuc.

Ușa se izbește de perete. Apare Sirenă, care a primit o notificare de maximă urgență de la Clash of

Clans. Cineva încearcă să-i fure elixirul! Las și troler, las și folie, las tot. Eu nu sunt genul de om care să-și părăsească prietenii la greu! Deschid trolerul să-mi iau tableta, dar îmi aduc aminte că mi-a confiscat-o maică-mea. Nu-i nimic. Înghățăm tableta lui Sirenă și declanșăm procedura de apărare la patru mâini.

— Ridică podul! Eu iau toporul! Tu ia sabia de fier! șuier eu rapid.

— Si eu am sabie, ia uite țe flumoasă e! Cu mânel de aul! E bună să apeli plințesele! se bagă Piticania în seamă și ne flutură un fel de ciomag negru prin fața ochilor.

— Țsta-i bastonul lui tătața. Lasă-l, că-l strici! se impacientează Sirenă. Iar mânerul nu e de aur, e de alamă. Aoleu! Orcii! Vezi că vin pe partea ta! mă alertează Sirenă.

— Acoperă-mă pe dreapta! Vreau să-mi iau armura și casca, îi zic lui Sirenă.

— Si eu am cască. Mai flumoasă ca a voastlă! se laudă Piticania și dispare brusc.

Liniștea nu ține mult. Piciul se-ntoarce cu un fel de pălărie neagră și lungă care-i acoperă tot capul și-i ajunge până sub bărbie. Parcă e nebunul de la șah. Mă și mir cum de nu se-mpiedică cu chestia aia pe față.

Pericol la mare!

— Ce-i asta? Pălăria lui tătaïta? Să vezi ce-ți face dacă i-o rupi. Aoleu, ai distrus-o deja! I-ai scos lăntșorul! se vaită Sirenă.

— S-a lupt singul. Eu doal am tlas puțin de el. Ela să cad cu lăntșisol. Dal e mai bine fălă! Acum mă uit plin găulile astea, explică Piticania și-și potrivește ochii în dreptul celor două găuri rezultate după eliminarea lăntșorului cu pricina.

— Repede! Praful de pușcă! Explozibilul! Otrava! strigă Sirenă, ignorând complet explicația științifică a lui frate-său. Unde-i otrava?

— Aiți! se repede Piticania. Uite! Otlavă pentlu miclobii de mâini, zice el și ne arată un fel de sticluță cu niște mâini de doamnă pe etichetă. Bine, cled că omoală si miclobii de pițioale. Vă dau dacă vă tlebuie. Dacă aveți miclobi.

— Aia nu e nicio otravă, e acetonă, îi explică Sirenă superior, în timp ce încasează un ditamai pumnul de la Generalul Suprem al armatei de schelete.

— Atenție! strig la Sirenă. Orcul! Orcul e lângă tine!

— Hmm... se-aude un mârâit suspect. Orcul, zici?

Aoleu! Mai prost nu puteam s-o nimeresc. Lângă Sirenă cel din joc e orcul. Dar lângă Sirenă cel adevărat e maică-sa! Cu mâinile în șolduri. Cu sprâncenele

încruntate. Cu figura unui războinic pregătit de atac. Sirenă lasă pe loc tableta și se-apucă să-și verifice bagajul. Piticania își ascunde instantaneu recuzita și părăsește câmpul de luptă. Eu mă reped să-mi închid trolerul și să-l înfolesc în folie. Din păcate, în graba plecării, Sirenă reușește să-și uite acasă toate electronicele. Și uite-așa ne trezim amândoi fără telefoane, fără tablete, fără PSP-uri, fără nimic!

CAPITOLUL 2

Un e-le-fant se le-gă-na

Dar nu mai contează. Suntem în tren. Le facem părinților cu mâna pe geam, tropăim, urlăm, râdem. Pornim!

Bășică (proful de sport, îl mai știți?) comentează satisfăcut ultimele rezultate la fotbal. Eprubetă (proful de chimie) povestește cu lux de amănunte cum au fost inventate artificiile. El Zorab (profa de română) organizează un cor cu fetele de la cursul de creație.

Copiii care nu sunt interesați nici de fotbal, nici de artificii și nici de cor... care au tabletă, scot tableta, care au telefon, scot telefonul... Care n-au nici una, nici alta se uită lung. Și cum mă uit eu așa, dau cu ochii de un fel de zgardă. Cam jerpelită. Care stă pe jos, pe culoarul dintre cele două rânduri de banchete. Cine știe cine-o fi pierdut-o. Dar nu-i păcat să stea degeaba? Zgărzile sunt făcute ca să fie legate. Mă aplec discret, mă prefac că mă închei la șireturi și înhaț zgarda. O leg rapid de piciorul banchetei mele

și de piciorul banchetei de vizavi. Mă ridic și-mi admir satisfăcut opera. Bună treabă am făcut! De-acum n-am decât s-aștept liniștit să pice careva în capcană.

Dar n-am parte de liniște. Cara scoate un pachet de cărți. Nu mă-înnebunesc eu după cărți, dar nu pot să refuz. Jucăm Chems pe perechi. Dacă cineva are toate culorile de la o carte, îi face cu ochiul partenerului. Partener care observă imediat mișcarea și spune „Chems“. Logic, ceilalți nu trebuie să vadă, că altfel spun „Contrachems“ și câștigă. Simplu, nu?

Amestecăm cărți, tăiem cărți, potrivim cărți. În mai puțin de cinci mișcări, am setul de optari! Îmi aranjez discret părul de pe frunte și-i fac lui Sirenă cu ochiul. Care nu se prinde! În schimb, se prind fetele.

— Contrachems! sare Magda...

...și eu trebuie să sar pe intervalul dintre banchete, să cânt „Un elefant se legăna“ și să mă și legăn ca elefantul din cântec. Ce pot să fac? Cânt și mă legăn. Onoratul auditoriu începe să dea semne că ar vrea să râdă. De mine! Alarmat, bag viteză la cântec, ajung repede la „pânza s-a rupt, toți elefanții au căzut“, trag o piruetă ca de final și dau să m-așez. Dar... mi se prinde piciorul în ceval! Mă balansez... îmi pierd echilibrul... dau din mâini de parcă vreau să-mi iau zborul... încerc să mă țin de vreo bară... dar nu mai

apuc! Șmaaaf! În secunda următoare mă-ntind pe jos cât sunt de lung. De undeva de sub banchetă se-aude un fel de chițait, un fâșait și... surpriză! Mă trezesc nas în nas cu o chestie albă, dotată cu ditamai mustățile și cu ochișori roșii. Plus – probabil – o coadă subțirică cu care bate tactul la mine pe fălci. E cazul să mă sperii? Ce-o mai fi și asta? Un mini-robot alien? O jucărie de pluș cu baterii? Sau...

— Ca! strigă Păi-Păi și instantaneu îl lovește tusea. Ca-Ca! strigă el agitat, printre rafale de tuse, repezindu-se la mine.

Caca? Ce-o mai fi și asta? Doar n-oi fi făcut pe mine, mă gândesc îngrozit.

— Cappy! reușește Păi-Păi să articuleze și-mi ia alien-ul de pe bărbie.

Explicația e simplă: Păi-Păi nu s-a îndurat să se despartă de Cappy, hamsterul lui care e înnebunit după suc, așa că l-a luat și pe el cu noi în tabără. Dar n-a avut curajul să-l arate profesorilor, așa că l-a ascuns sub banchetă. În mod normal, stă la el în cușcă, dar trebuie să-l lase și liber. Ca acum. Simțind miros de suc (mai toți au avut ceva dulce de băut la ei), Cappy a tras de zgardă până când a dezlegat-o. De-asta am găsit-o eu... De capcana făcută de mine din zgardă nu știe nimeni. Și nici eu nu mai povestesc nimic. Mai ales că, habar n-am de ce, cu toții mă consideră

dintr-odată erou: sunt salvatorul lui Cappy! Și cum nu e genul meu să contrazic oamenii...

... modest cum sunt, hotărâsc să-mi ignor admiratorii și să amestec cărțile. Am trei pătrari. Dacă mai iau unul... Dar n-apuc. Lângă mine stau dirijoarea El Zorab și corul de fete. Au fost impresionate de vocea mea superbă și mă invită să particip ca membru de onoare la spectacolele pe care au de gând să le organizeze în tabără. Refuz elegant. Statutul meu social nu-mi permite să particip la coruri de soprane, explic eu... și URLU:

— Contrachems!

Le-am prins pe fete! Le deschid poarta celebrității. Le dau șansa să mimeze lupta finală dintre Gormiti-Cap-de-Fier și Super-Destroyer din Hunt for Survival versiunea 7.3.5. Urcate pe banchetă! Sub privirile înmărmurite ale întregului echipaj al taberei!

Scrisoarea I către Sofia...

... **S**crisă de Cara și ascunsă de Magda la Sofia sub
... **S**pernă.

Dragă Sofia,

Nu prea mă pricep la scris... Dar sunt lucruri care trebuie scrise pe hârtie, care nu pot fi spuse sau tastate grăbit între două smiley-uri pe WhatsApp.

Un astfel de lucru e marea. Marea nu poate fi spusă. Trebuie s-o vezi. S-o simți. S-o scrii. Cu valurile, spuma și scoicile ei. Dar legenda spune că marea n-a avut dintotdeauna nici valuri, nici spumă, nici scoici...

A fost odată un împărat. Mare, puternic și drept. Și-avea împăratul trei fete. Când i-a venit vremea de măritat primei fete, împăratul a luat-o deoparte și i-a spus:

— Fata mea, în curând trebuie să te măriți. Zeci de prinți o să vină la palat să te ceară de nevastă. Pe care o să-l alegi? Unii o să fie frumoși...

Pericol la mare!

— O să-l aleg pe cel mai frumos dintre ei! răspunde fata.

— Alții o să fie puternici...

— O să-l aleg pe cel mai puternic dintre ei! răspunde fata.

— Unii o să fie bogați...

— O să-l aleg pe cel mai bogat dintre ei! răspunde fata.

— Atunci, fata mea, tu n-o să te măriți niciodată! O să te transformi într-un val de apă... și-o să te le-
geni pe mare dinspre mijloc spre margine și dinspre
margine spre mijloc... o să răscolești adâncurile cu
puterea ta... o să răstorni corăbii și-o să macini maluri
de piatră... și-o să vii mereu la mal, să-i bucuri pe toți
cu frumusețea ta: și pe cei frumoși, și pe cei puternici,
și pe cei bogați...

De-atunci are marea valuri. De-atunci milioane
de îndrăgostiți vin la mare, se așază pe nisip și se
bucură de frumusețea valurilor.